

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET CURTUS NIDUM ALTARIA

XXV. ÉVF. 1925. JÚNIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

VRGO IPSUM, QUEM GENI

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPLULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* A Szentszív szelleme. — *Aquinói szent Tamás:* A Bárány lakomáján. — *Eöri János:* Az oltár ünnepén. — *Egy apa levele* apáca nővéréhez, fiának első szentáldozásáról. — *Eöri János:* A Szent Szív. — *Mary:* Példa: Egy magas műveltségéről. — *Tárca: Eöri János:* Fölkel a Nap.

Lapunk — tekintettel a vakációra — július elsején 32 oldal terjedelemben, összevontan (július—augusztusi szám) jelenik meg. Részletes leírást fog közölni lisieuxi szent Teréz szenttéavatásáról.

* * *

A Központi Oltáregyesület úrnapi körmenete június 14-én délután 1/4 órakor indul az Örökimádás-templomból; a szokott módon és útvonalon.

* * *

Herder cég új nagyszerű kiadvánnyal gazdagította a lelkiélet irodalmát, mikor megjelentette *Huonder Antal* elmélkedéseinek: „*Zu Füssen des Meisters*»-nek II. kötetét, alcíme: *Die Leidensnacht*. A cím megmondja a tartalmat is. 125 rövid elmélkedés, a nagyon elfoglalt papok életkörülményeihez alkalmazva. *Huonder* elmélkedései egészen új úton haladnak rövidségükben, de tartalmukban is modernnek, praktikusnak. Megfelelőbbet ezidő-szerint nem ismerünk. Első kötete eddig 12 kiadást ért el és 12 nyelvre, köztük magyarra is lefordították. A második kötet egyelőre csak német nyelven áll rendelkezésünkre, de a legtöbb papnak így is hozzáférhető. Melegen ajánljuk az oltáregyesület főtisztelendő igazgatóinak és a lelkiéletet élő m. t. olvasóinknak. Ára szép vászonkötésben 5:20 arany-márka. Megrendelés címe:

Verlag Herder & Co. Freiburg im Breisgau.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, Vezérkönyve 10.000 K, Felvételi füzet 600 K, Fél százados története 40.000 K, Érme 30.000 K, Az O. E. szervezése és működése 1000 K.

Különfélék: Jézus Szíve hónapja (füzve) 3500 K, Havi magány (Nádasdy) 10.000 K, Kánter Károly emlékkönyv 20.000 K, Szent Zita élete 2000 K. Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban 1000 K, Boldog Terézia szelleme 5.50 ar. kor. 38.500 K, Az Eucharisztia zenéje 1000 K, Litánia (latin szöveggel) 500 K, Litánia Szent Józsefről 500 K, Levelezőlapok (Örökimádás-templom) 1000 K, Kánter Károly emlékképek 500 K.

Jézusom Örömom folyóirat előfizetés egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, Indulója 1000 K, Zászló levelezőlapja 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, Fehér Illiom. 2000 K, Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség 200 K, Pápai áldás-levelezőlap 200 K, Levélzáróbélyeg 50 K, Örökimádás imakönyv (Varga-Walsler) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, Menjetek Józsefhez 2000 K, Szent József imakönyv 84.000 K.

A Szentszív szelleme.

JÉZUS szentséges Szívének hónapja köszöntött reánk. Mintha csak a május előkészület volna hozzá. Szűz Mária által eljutunk Jézushoz. A májusi erénygyakorlatok alkalmassá teszik lelkünket arra, hogy a szentségház előtt leterdelve fölfogja a Szentszív misztikus beszédét, magába szívja kegyelemkisugárzását és elvigye onnét az életbe azt, amit Ő leginkább óhajt: az Ő szellemét.

Az Ő szelleme: *irgalmas nagylelkűség*. Akik megbántották, azoknak bocsánatát ajánlja föl. Szinte könyörög azért, hogy adjanak Neki módot irgalma nagylelkű gyakorlására. Jézus Szívében a bűnös világgal szemben szinte egészen eltűnik a megbántottság, a harag érzete a bűnös-sel szemben s helyét a jóságos törekvés foglalja el: megmenteni minél több bűnöst, üdvözíteni minél több lelket az elveszett juhok közül is. A Szentostyán keresztül tör a Szentszív eme vágya s bejárja az egész világot. A szentségi Jézus Szíve állandóan ilyen természetű tevékenységet fejt ki. Nem ítél el senkit, meg akar menteni mindenkit. Az emberek bűnei és gyarlóságai fájdalmat okoznak ugyan Neki, de ez a fájdalom az irgalmazás, a nagylelkű megbocsájtás oltárán teljesen feloldódik sőt öröme van abban, hogy a megtérőnek megbocsájthat.

Irányítsuk tekintetünket a Szentszívre és gondolkozzunk, mit kíván tőlünk az ő szelleme.

1. Jézus Szíve könyörülő szemmel nézi a világot, *nekünk sem szabad elítélni senkit*. Korunk betegsége az elhamarkodott és sokszor igazságtalan, de legalább is minden esetben szeretetlen ítélet. Jaj nekünk, ha másokat szigorúan megítélünk, mikor magunk is telve vagyunk gyarlóságokkal. A bűnök lélektana, hogy mennél több gyarlóság van valakiben, annál kegyetlenebbül rántja le felebarátját még a legkisebb hibáért is a saját maga nivójára, sőt sokszor az alá is. A történelem folyamán is a legbűnösebb hatalmasok ítélkeztek a legszigorúbban alattvalóik hibái és büntetetei fölött. A Szentszív szelleme arra tanít, hogy *a hibát csak azért vegyük észre, hogy segítsünk rajta*.

(Ján. 1₂₇.) Ha már az ószövetségi husvétii bárányi elköltéséhez is gondos és lelkiismeretes előkészület kellett, mennyivel inkább szükséges az előkészület az újszövetség oltárához, amelyről az Isten Bárányának testét vesszük magunkhoz! Mivel amaz előképe ennek, elköltésének körülményei tele vannak mélyértelmű, szebbnél-szebb tanításokkal arra vonatkozólag, hogy miképen készüljünk elő a szentáldozásra.

I. Ott vannak mindjárt magára a husvétii bárányra vonatkozó előírások. Éjszakának idején kellett elkölteni, tehát olyan időben, mikor a dolgok, a tárgyak nem igen láthatók. Ez a körülmény azt jelzi, hogy Krisztus teste is ebben az életben nem látható alakban a miénk, hanem elfödve, elfátyolozva az Oltáriszentségben. *«Jó a király titkát elrejtteni.»* (Tob. 12₇.) *«Az Úr mondta, hogy ködben lakik.»* (3. Kir. 8₂₂.) — A husvétii bárányból nem volt szabad semmit nyersen enni. Jelenti ez azt, hogy nem szabad azt hinnünk, hogy Krisztus csak ember. — Nem is vízben főve ették; ami ismét azt jelenti, hogy nem szabad azt hinnünk, mintha Krisztus Urunk közönséges, emberi módon fogantatott és született volna. — Csak tűznél sütve fogyaszthatták el, előre jelezvén, hogy az Isten Fiának megtestesülése s a kenyér átváltozása a Szentlélek ereje által történik. — Végül, elő volt írva, hogy a bárány fejét lábaival és belső részeivel együtt kellett elkölteni, ami azon hitünket s azon valóságot jelzi, hogy e szentségben az egész Krisztus: istenségével és emberségével, testével és lelkével jelen van s tér be hozzánk.

II. Azoknak a mellékleteknek is, amikkel együtt kellett a husvétii bárányt elkölteni, megvan a maguk mélységes jelentése. *«Egyetek hozzá kovásztalan kenyeret vadsalátával; véreből pedig vegyetek és kenjetek mind a két ajtómellékre és felső küszöbére a háznak.»* (Ex. 12₇₋₈.) A vadsaláta a maga keserűségével jelzi a bűnök fölött érzett fájdalmat. Nagy szent Gergely szerint: *«A vadsaláta nagyon keserű, mégis ezzel kellett a bárány húsát elkölteni; így, mikor Krisztus testét vesszük magunkhoz fájlalnunk kell bűneinket, hogy a bűnbánat keserűsége kiölje belőlünk a gonosz élethez való ragaszkodást.»* *«Átgondolom előtted minden eszendőt lelkem keserűségében.»* (Iz. 35₁₅.)

A kovásztalan kenyér jelenti a tiszta szándékot a jócselekedetekkel együtt. *«Ezért — int bennünket szent Pál apostol — lakozzunk nem a régi kovással (v. i. nem az Isten ellen való kevélység, romlottságában), sem a gonoszság kovásával (v. i. a felebarát elleni kevélységben), sem az álnokságával (v. i. önmagunkat ámitva), hanem az igazság és tisztaság kovásztalanaival»* (1. kor. 5₆), v. i. a jócselekedetek igazságában a bűnöktől való tisztaságban, hogy t. i. törekedjünk arra, hogy új, más életet kezdjünk, amelyben semmi sincs a régi kovászból. Szent Gergely pápa szerint: *«Kovács nélkül eszi kenyerét az, ki a gonoszság kovászát»*

ból a hiú dicsőség romboló vágyát nem keveri bele jócselekedeteinek kenyerébe; aki az irgalmasság cselekedeteit bűn hozzákeverése nélkül gyakorolja, hogy ostobán és gonoszul ne legyen rablója annak, amit összegyűjt, mint a próféta feddőleg és gúnnyal mondja: *«Áldozatok a kovászból hálaáldozatot.»* (Ámosz 4₃.) Mert ilyen annak az áldozata, ki a bűn kovászának ragadományából áldoz az Úrnak. *«Aki kovászt eszik, azon lélek irtassék ki Izraelből.»* (Ex. 12₁₅.) Kovászt enni annyi, mint gyönyörködni az önmaga ellen elkövetet bűn romlottságában. *«Mondá az igaztalan önmagában, hogy vétkezzék: nincs az Isten féltelme az ő szemei előtt, mert álnokul cselekszik.»* (Zsolt. 35₂₋₃.)

A harmadik mellékételről: a vérről ugyancsak szent Gergely mondja: *«A bárány vére akkor jut mind a két ajtófélfára, ha nemcsak testünk, hanem lelkünk ajkaival is isszuk s figyelmes értelemmel gondolkodunk arról: hogyan utánozzunk a vérző Krisztust.»* Mert, aki úgy issza az Udvözítő véré, hogy eszeágába se jut szenvedését utánozni, abban a szent vérből csak az egyik ajtófélfára jut. Hasonlókép a felső küszöbre is jutnia kell belőle, v. i. nemcsak az értelmünkben, az emlékezetünkben, hanem nyíltan, az egész világ előtt kell hordoznunk Krisztus szenvedéseinek keresztjét. *«Távol legyen tőlem másban dicsekednem, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, ki által nekem a világ megfeszítettett s én a világnak... Úr Jézus bélyegeit viselem az én testemen.»* (Gal 6_{16, 17}.)

III. A husvétii bárány elköltéséhez a ruházatot illetőleg így volt előírva: *«Ekképen egyétek meg: ágvékaitok fölőveze és lábaitok fölsaruzva legyenek, botot tartsatok kezetekbe»* (Ex. 12₁₁).

Az ágyék fölővezése jelzi a test és a lélek megtartóztatását s az Úr asztalához e megtartóztatással kell járulnunk. Az ágyék u. i. a testi gyönyör székhelye. Azért mondja a zsolttáros: *«Égesd véreimet és szívemet.»* (24₂.) Tehát, aki eszi a husvétii bárányt, öveze föl ágyékait s aki az Úr testét fogadja, tegyen le a kicsapongásról, fékezze testének gyönyörűségét. Ez az előkészület vonatkozik a házásokra, a bűnbánókra s a kizárólag Istennek szentelt személyekre egyaránt. A házások egyetértve egymással s amennyire lehetséges, tartóztassák meg magukat a szentáldozás előtt, ha azt óhajtják, hogy minél bővebben részesüljenek annak kegyelmeiben. A bűnbánók meg bízzák magukat teljesen a gyóntatójuk vezetésére s annak útmutatása szerint közeledjenek az oltárhoz. Az Istennek szentelt személyek pedig, kik teljes és örökös szűziességet fogadtak, figyeljenek, mit mond róluk és nekik az Írás: *«Szentek legyenek Istenöknek és meg ne fertőztessék az ő nevét, mert az Úr jóillatát és Isteniük kenyerét áldozzák és azért szentek legyenek.»* (Lec 21₆.) Tiszteletreméltó Beda szerint: Ha az ószövetség papjainak, ha a templomba mentek, hogy áldozatot mutassanak be, szolgálatuk tartama alatt tartózkodniok

kellott feleségüktől, mennyivel inkább kell a teljes és örök tisztaságot megtartaniok a mi papjainknak, akiknek mindig készen kell lenniök az Úr szentséges testének konszekrálására.

A lábak fölsaruzása a szentáldozásra vonatkozólag szent Gergely

Júniusi imádság!

szerint azt jelenti, hogy az Atyák és a szentek nyomdokait kell követnünk, életüket utánoznunk s lépteinket a sebző büntől óvni. *«Mily szépek a te lépéseid, a sarokban, fejedelmi leány!»* (Én. 7.) A lépések: haladás a jócselekedetekben; a sarokban: azaz a szentek utánzásában.

A kézbevett bot pedig jelenti az áldozni készülőeknek erős javulási szándékát és akaratát. A bot ugyanis jelképe az egyenes igazságnak. Ezzel az egyenes igazsággal kell magunkat a szentáldozás előtt megítél-

Egy apa levele apáca nővéréhez, fiának első szent-áldozásáról.¹

Édes Klotilde!

Oly sok mondanivalóm volna nekem mostan, hogy nagyon hosszú levelet kellene írnom érzelmeim kielégítésére; nem teszem azonban, mert hamarosan póstára kell adnom a levelet. Elhagyok minden fölösleget, ha ugyan annak nevezhető.

Vincécske első áldozása! Most először történt, hogy elment a háztól,² hogy nem aludt és nem volt egésznap velünk. Nem gondolhattam magunkra, azt hittem, hogy nem ellenezhetem távolmaradását; nem remélhettem vigasztalást Annuskától³ sem, mert ő még vigasztalhatatlanabb volt és már a rágondolásnál is sírva fakadt. Maga Vincécske eleinte mintha nem is gondolt volna a válás fájdalmaira, de amikor közeledett a magánybavonulás napja, elhagyásunk gondolata megsomorfította és így szólt: «Hogyan leszek én nyolc napig nélkületek és ti hogyan lesztek nyolc napig nélkülem?»

Erőlködnöm kellett, hogy vigasztalni tudjam. Mondtam neki, hogy az egészen természetes dolog, hiszen egyáltalában nem valami haszontalan dologért válunk el egymástól. Hiszen a nyolc nap alatt a legszen-tebbre törekszik, mikor megtisztítja magát, hogy Jézust fogadhassa szívébe. Nagyobb ez minden jónál. Mindenki így tett és mindenkinek sikerült. Valamikor nekem is rosszul esett elhagyni a szülői házat, mert igen jó dolgom volt benne. Ő ezzel zárta be a beszélgetést: «De a papával és mamával mi oly jól vagyunk».

Szerencsére két iskolatársa is ekkor végezte első szentáldozását. Két igen jó fiúcska, akik vele egy helyre mentek lelkigyakorlatra. Ez kissé megnyugtatta őt. Szent Lajos kápolnájánál (a jezsuita rendházban) sok jóbarátra akadtam. Köztük volt egy régi iskolatársam is. Az elmélkedések előadója — végtelen örömmre — ugyanaz volt, aki 30 évvel ezelőtt engem is előkészített. Kiválasztatták velem Vincécskének a hálószobát és ágyat tettek bele, közel kis társaihoz.

Vasárnap este ment be. Az elválás elég könnyen ment. Eltekintve egypár könnytől, Annuska is elég erős volt. Vincécske igen erősnek látszott, mégis elárulták őt szavai: «Ma este, ha nem tudok elaludni, reátok fogok gondolni!» Nehezítette a helyzetet, hogy egy kis fiúcska iszonyúan sírt, de azért hálát adtam Istennek, hogy minden sikerült.

¹ Ezt a levelet egy olasz orvos írta; mivel benne az igaz katolikus apai szív oly szép vonásai fedezhetők föl, magyarra fordítva közöljük.

² Rómában az első-áldozókat valamely zárdába viszik, ahol egyhetes lelkigyakorlattal készülnek elő a nagy napra.

³ A felesége.

Ez este megváltozott életünk. Ettől kezdve minden nap félnyelkor a Caravitába mentünk a gyakorlatokra és féltízkor hazatérve megvacso-
ráztunk és lefeküdtünk. Az asztalnál fájdalmasan szemléltük az üres helyet és a hálószobában az üres ágyacskát. A délelőtt valahogy csak eltelt. Annuska a házi teendőkkal, én hivatalomban voltam elfoglalva, de a délután nehéz volt. Annuskát sohasem hagytam magára. Kedden regge-
lig eltelt már 28 óra. De nem bírtam tovább! Úgy elfogott a vágy; látni akartam a Vincécskémet. Nem elégedtem meg többé a hírekkel, amit háromszor is kaptam róla. Elmentem a kápolnához és egy ablak mögé rejtőzve láthattam őt, amint a kertben sétált.

Micsoda benyomás! Már úgy látszott, mintha egészen megváltozott volna. Rendesen, lesütött szemmel, kezében a kis lelkiolvasmányos könyv-
vel, oly kedveske volt. Így maradtam kissé anélkül, hogy ő észrevett volna, sírtam a vigasztalódástól. Megnyugodva tértem haza és lemondtam arról, amit a jó atyák — megindultságomat látva — fölkináltak, t. i., hogy beszélhetek vele, ha akarok. Azt akartam, hogy kicsikém egyedül maradjon a jó Istennel. Nagycsütörtökön Annuskával együtt végeztük el a husvéti szentáldozást.

Végre eljött a nagyszombat. Micsoda munka, mekkora előkészület a következő napra. Főnt a lakásunkban növények és virágok minden-
felé. Egy kertész több órán át dolgozott a szobák fölvirágozásán. Este nagyon későn feküdtünk, de nem is éreztük a fáradságot, oly nagy volt szívünk vágya, hogy másnap igazi ünneppé tegyük a kis angyalkánk életének eme gyönyörű napját.

Husvétvasárnap reggel 6 órakor már talpon voltunk; minden készen volt: húsítók, ajándékok szép rendben az asztalon... és mi is készen voltunk...

Félnyelkor már a kápolnánál voltunk. A szertartás ideje 8 órára volt kitűzve. Először Mária, Franciska és Eugenia érkeztek meg.

Bementünk a kápolnába. Én és Annuska az első sorban voltunk, épen szemben azzal a hellyel, amelyet Vincécskének kellett elfoglalni. Mikor láttuk őt belépni sápadtan, lehajtott fejjel, egészen össze-
szedetten, nem írhatom le neked, kedves Klotildem, mit éreztem. Sírtam. Nem tudom örömömből vagy hálámból-e. Az egész idő alatt nem vettem le róla szememet. Egész magatartásából láttam belső meg-
indultságát és szent sóvárgását. Ezt a jelenetet nem feledem soha.

Mikor mindennek vége volt, karjaimba zártam őt és hosszan meg-
csókoztam a száját, azt az ártatlan ajkocskát, amely most oly ragyogó tiszta volt.

Hazatérve ott találtuk Liza nénit Alajossal és leányaikkal, a nagy-
bácsikat és sok jó barátot. Micsoda ünnep! Láttad volna őt a hosszú

A lányról, hogy hánykor kel, mit dolgozik, hogy olyan szorgalmas amilyen szép; a fiúról, hogy hány óra hosszat tanul naponként, hogy felel az iskolában, milyen mintafiú, milyen szelíd, szófogadó; mennyit tud és elnevezték: «a tudós kis szentnek».

Iskolatársai nem irigyelték, pedig mindig ő volt a mintagyerek, kit — ha bármilyen előfordult — eléjük például állították. Maguk is belátták, vele versenyezni nem tudtak.

«Könnyű neki», szokták volt mondani, «a tudós szentnek külön segít a jó Isten!»

Igaz, tanárai is megbámulták, hogy tud ez a gyermek annyit! Tanárai, társai, az egész városka büszke volt reá.

«Ez a fiú tanár lesz, akadémikus, még tán miniszter is», mondogatták róla.

Reggel, a szomszéd zárdakápolnában szentmisét hallgatott, csak azután ment az iskolába. S ez így ment nyolc teljes évig.

Az öreg püspök is nagyon szerette, de azért «a tudós kis szent» a püspök óhaját, hogy pap legyen nem teljesítette. «Kár, kár» mondogatta a doktor bácsinak az agg főpap, egyike a régi, erélyes, vallással és tudománnyal foglalkozó, hazafias papoknak, «biztosan főpap lenne belőle».

Tanulmányait folytatni, felkerült Budapestre. — Vajjon ott is megállja-e helyét? Megfelel-e a várakozásnak? — Fényesen bevált. Társai közül mindig és mindenütt kivált. Nyomába egyik sem lépett. De a reggeli szentmise sem maradt el soha. Pedig néha nagyon el volt foglalva.

Tanulmányai és saját ügyei elvégzése után mindig annyi elintézni valója volt, hogy borzasztó. Mert hamar kiismerték, tudták, hogy csak őhöz kell fordulni minden ügyes-bajos dologgal, elintézi ő mindenkinek baját.

*

Fényesebbnél, fényesebb sikerei voltak. Itt egy új könyve jelent meg, amott tudományos folyóiratban tanulmánya. Minden kritika dicsérte, ellenségei sem tudtak ellene semmit felhozni. Mert ellenségei voltak ám szép számmal. Hogyne, hiszen kiváló embernek csak van ellensége.

Lelketlen, gonosz emberek, akiknek más kifogásuk nem volt ellene, minthogy becsületes, igaz ember és ez talán elég ok arra, hogy megakasszák pályáját.

Hála a jó Istennek, ez nem sikerült, csak időbe, sok időbe került s kitolta a végcél elérését.

És ártott-e neki ez a küzdelem? Nem; csak megacélozta akaratát, megszázaszorozta szorgalmát, erőssé, szívóssá tette a kereszt hordozásában és végnélküli türelemre tanította.

A jó Isten tudja, miért engedte ezt meg. Amit sok más játszva elért, azt ő acél szorgalommal, szívós akarattal, kitartással — a Mindenható segítségével — nehezen érdemelte ki.

De szentmisére nem járt.

Nem értem, sohasem értettem, hogyan történhetett ez!? Hogy ő, az a magasszárnyalású elme elfelejtette, hogy a valódi jámborság még sohasem ártott senkinek és az az idő, amelyet Isten szolgálatában töltünk, dúsán megtérül az Úr áldásával.

Nem, mintha nem tette volna szívesen, de nem ért reá. Soha egy szabad perce nem volt. Lótott-futott egész nap.

És emellett mindig többet és többet dolgozott és tett. Ideje már a mindennapi szentmisére sem maradt. De valahányszor templom előtt elment, nem mulasztotta el bemenni.

Ez így ment jó ideig. Végre a munka fárasztotta, itt is, ott is kezdett valamit, nem fejezte be; újat kezdett, ezt befejezte, amazt meg nem. Fáradt volt, ideges volt. Túlságos jó szíve is sok csalódást szerzett, sok hálátlanságot tapasztalt.

Kissé, de csak pillanatra lehangolta ez. «Nem baj, nem tesz semmit, hiszen nem nekik tettem; amit tettem — magamért — Istennek.»

*

Csütörtök este volt. Fáradtan, leverten ment hazafelé. Nem akart többé emberrel találkozni. Legjobb barátja, nagyon előkelő, idősebb úr, köszönetül sok éven át tett szolgálataiért, szívességeiért, nagyon megbántotta.

No, de nem baj! Egy szegény családnak valami nagy segílyt járt ki s azok most nagyon boldogok. Már el is felejtette haragját.

Épen a templom elé ért. Bement. Ma nem sietett. Annyi idő után először. Rendes helyén a sarokban megállt s — mint mindig — elkezdett a jó Istennel beszélgetni: «Uram, olyan boldognak kellene lennem, hiszen annyi jót tétetsz meg általam. Hány ember áld teéretted Atyám! De igyekszem is Neved dicsőségére sokat, sokat tenni. Meg vagy-e velem elégedve? Én nem vagyok! Fáradt, türelmetlen, nyugtalan vagyok!

Hozzád száll lelkem vágya, álma
Hozzád visz a szegény szívem,
Nyugalmat esd és égi enyhet,
Vezérlő kezed, — a hitem!

Az a nyüzsgő zaj — mely sok ember mozgásából keletkezik — felkeltette figyelmét. Körülnézett. «Mi van ma?» Hiszen nincs ünnep előestéje.

Ó, de holnap péntek, 5-ike, tehát a hónap első pénteke. Igen, igen, azért van itt a sok ember.

«Istenem, Istenem! holnap van az első péntek.» Eszébe jutott az a szentkép, amelyet lelkiatyja búcsúzaskor adott neki s amelyet azóta — tárcájában — mindig magánál hordott. Láta maga előtt Alacoque Margit térdelő alakját az Úr Jézus lábainál és eszébe jutott a hátlapja, amelyen az édes Jézus — Alacoque Margitnak tett — ígéretei voltak. De sokszor elolvasta: «Mindazok, kik kilenc egymásután következő hónap első péntekén a szentáldozáshoz járulnak, nem halnak meg a végső szentségek nélkül».

Mikor a szentséges Szív tiszteletére ezt az ájtatosságot végezte, mennyire várta a hó első péntekét és milyen szomorú volt, mikor épen az első pénteken beteg volt s újra kellett a szentkilencedet kezdenie. És újból el kellett kezdenie, mert úton volt s csak harmadszorra végezhetette el végre az ájtatosságot. S akkor milyen boldog volt; s mindezt hogy elfelejtette! Gondolatai visszazállanak a múltba!...

E pillanatban a sarokban a villamoslámp ragyog fel.

A gyóntatószékben fehérhajú, ősz páter épen áldást ad a térdeplőre. Barátunk odanéz, szeme odatapad. Milyen rég nem gondolt ő erre; milyen rég nem volt ideje, milyen rég nem térdelt ő ott. Nem tud máshová nézni, odavonzza, huzza valami.

S mikor a fiatal ember — aki előbb leverten térdelt le, ragyogó, könnyes szemmel kel fel, ő térdel helyére.

És másnap reggel boldog, tökéletesen boldog. Amikor a szentmise alatt az Úr asztalánál térdel, akkor tudja csak, akkor érti, akkor érzi, hogy mit veszített, ennyi idő alatt. Most már tudja, mi hiányzott neki eddig!

Tízszeres erőt érez magában. Mind semmi, amit eddig tett, dolgozott Isten dicsőségére, ezután többet fog dolgozni!

És tényleg nem fáradt többé, nem türelmetlen. Legnehezebb munkáját játszva fejezi be. Még több jót tesz s nem törődik — még percekig sem — kap-e hálát, köszönetet.

Hiszen ő tartozik mindenért köszönettel a jó Istennek! Boldog, nagyon boldog. És ha újra fáradt lenne, ismeri már az orvosságot. De nem vár ő addig; most újra tudja és nem is felejtí el többé soha, hogy az idő, amelyet itt veszít, Isten áldásával bőven, kamatostul megtérül. Hogy is felejtíhette el?!

Mary.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.*

(Folytatás.)

VOLT MIT megnézegetniök, művészi dolgok, meg különlegességek egyaránt. Mikor a sekrestyébe visszakerültek, Géza már várt rájuk. A miséhez a Jézus Szíve oltárát választották. Jávory a kehely fölé a nagy ostya mellé még két kis ostyát is tett, hogy barátait megáldoztathassa. Sok helyen, sok oltárnál misézett már életében, de úgy érezte, hogy olyan hangulatban még soha, mint most. Úgy tetszett neki, hogy nagyon rövidek a miseimák és részletek formulái. Ő máma újjongani szeretett volna örömeiben hosszasan, sokszor! Hogyisne! Két komoly férfi, az ő barátjai, az egyik tudós, a másik művész, segédkezik neki a misében. Ő, bárcsak látnák, vagy tudnák ezt Pesten! Szent meghatottsága láthatólag hatást gyakorolt mögötte térdelő barátaira is, kiknek áhitata Úrfölmutatás után lendült a legmagasabbra. Úgy fogadták az Úr testét, mint talán csak első szentáldozásuk alkalmával ama régi, boldog időben, minden tettetés, alakoskodás nélkül, gyermeki egyszerűséggel és gyengédséggel. Úgy fogadták mint régi mély barátságuknak új megpecsételését és örök zálogát.

Mintha repült volna, olyan volt Gézának minden mozdulata a gyónás után. Valami szokatlan izgalom vett rajta erőt. Idegesen nyitott be a sekrestyébe, ahol már várták. Tett-vett, intézkedett, ruháját igazgatta, talán maga sem tudta, mit csinál. A nyugalom édes nyugtalansága volt ez, a finomszövésű selyemnek színbejátszása. Olyankor szokta az ember ezt a nyugtalanságot érezni, mikor valami hirtelen veszedelemtől menekül meg egy pillanat alatt s csak azután ébred tudatára annak, hogy milyen könnyen beleveszhetett volna; vagy mikor nagy gondtól, tehertől szabadul, amit eddig nem is tudott annak, annyira megszokta már, de most: a könnyűség mutatja, mily nehéz volt.

Megilletődve térdelt Géza a Szent Szív oltárának lépcsőjén, mint ministráns, Tamással együtt. Régen volt, mikor utoljára teljesített efféle szolgálatot az oltár körül, de azért nem volt szükség arra, hogy az előírás utasításain törje a fejét. Ösztönszerűleg végezte teendőit, szent meghatottsággal jobban és szebben, mintha könyvből napokon át készült volna rája. Áhitata Tamásra is átragadt, de még Jávoryra is. Dél felé járt már az idő, csend volt a templomban; ha volt is esetleg valaki jelen, valahol az oszlopok mögött ők nem vették észre. Csend volt s mégis mintha távoli orgonák zúgását hallották volna mind a hárman. Az erős délelőtti nyári napfény hatalmas kékben szűrődött, ömlött be a templom ablakain és derűssé tett odabent mindent. Mikor Úrfelmutatáshoz

értek a misében, úgy tűnt fel Tamásnak abban a pillanatban, — mikor pap-barátja magasra emelte föl a Krisztus testét —, hogy maga előtt látja azt a szép álmot, amit évekkkel ezelőtt a magaslaton álló, majdnem égbeérő márványlépcsős, ragyogó oltárról álmódott. A jelenet főszereplője ugyan nem ő, hanem barátja volt; de ez nem számít: a fő az, hogy Krisztus testét magasra emeljék.

Gyóntatója tanácsára Géza nem vitt imakönyvet magával az oltárhoz. Főlöszleg, talán akadály lett volna neki a könyv betűje. Mint a mágnes a vasporszemecskét húzza és fogva tartja, ahhoz hasonló erővel vonzotta az oltár abroszán fehérülő isteni test a két ministránsnak a lelkét. Mikor a miséző Jávory áldozáskor az oltártól kifelé fordulva az aranytányérok odamutatta nekik a két kicsi szentostyát, mintha csak egész hangos kérdést hallottak volna az Úr Jézustól: «Fiam, ime itt vagyok, akartok-e engem? Papom két szentelt kenyéret tart felétek, de egy az mindkettőtök részére egészen és benne egyé lesztek lélekben». Mint valamikor a sötét katakombákban a vértanuságnak eljegyzett, halálra elszánt fiatal férfiak, úgy vették magukhoz barátjuk kezéből a legszentebbet a napsugaras templomban. Tamás és Géza kezdetül egy hosszú életnek, amely ennek a legszenteknek hűséges szolgálatában fog majd eltelni anélkül, hogy különösebben tudták volna, ezzel a szentáldozással pecsételték meg s írták alá azt a szerződést, amelynek szövegét a Gondviselés írta meg számukra s amelyet részleteiben még nem ismertek s nagy vonásaiban is legfőljebb csak Tamás. Csak később, hosszú évek múlva tűnt ki, mekkora szerepe volt hármuk találkozásának ott az oltár előtt az idegenségben. Mint mikor idegen országban fölröppen a magasba a szabadra engedett postagalamb s megittasulva a távlatok gyönyörűségétől, egy-két kört ír le a kék levegőbe, keresve az irányt hazafelé, megtalálja hamarosan és nekivág a hosszú útnak, úgy volt ez a délelőtt a kiindulása hármuk közös életpályájának, amelyet az oltárok Urának szolgálatába állítottak be öntudatlanul, önkénytelenül, most még nem is sejtve, annál kevésbbé beszélve arról: elérik-e céljukat.

Mise végén búcsúzásul megegyeszer leborultak az oltár előtt. Köszönetet mondtak az Úrnak. Az pedig megáldotta őket.

(Folyt. köv.)

«Az Eucharisztikus Gyermekszövetség vezérkönyvét» díjmentesen küldjük meg minden főtiszteledő úrnak, aki kéri.

«Dicsőítsék és áldassék a legméltóságosabb Oltáriszentség.»

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.